

відділу тваринництва [649, арк. 40].

Вищезгадані учасники з'їзду мали повноцінне право голосу при прийнятті рішень. Право дорадчого голосу мали представники повітових ПСВ, усі працівники пожежної справи у разі їх узгодження з місцевою владою. Рішення Першого з'їзду працівників пожежно-страхових відділів ВРНГ про розвиток вогнеборчої справи суттєво вплинули на законодавчу базу системи пожежної охорони в УСРР у подальших роках, навіть не зважаючи на те, що уже влітку 1920 року пожежна охорона була передана до Наркомату внутрішніх справ.

Таким чином, становлення принципу верховенства права у формуванні законодавчої бази України у сфері пожежної безпеки в Україні на початку 1920-х років мало позитивний ефект для всієї законодавчої бази пожежної охорони в Україні у зазначений період. Однак, на жаль, з початком 1930-х років все змінилося кардинальним чином. Пожежна охорона увійшла до створеного за новими правилами наркомату внутрішніх справ, пожежні як і усі інші громадяни УСРР та СРСР були позбавлені захисту та забезпечення своїх прав як громадян, так і професійних працівників.

Оксана Царевич

суддя

(Печерський районний суд міста Києва)

ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ ЩОДО НАДАННЯ ПУБЛІЧНИХ ПОСЛУГ НА МУНІЦИПАЛЬНОМУ РІВНІ

Належна формалізація і збільшення прозорості процедур створять якісні механізми реалізації прав особи в процесі надання публічних послуг.

Формалізація надання публічних послуг означає необхідність чіткого та детального регламентування. Процедура надання публічних послуг повинна ґрунтуватися на таких засадах: а) цілісність адміністративної послуги; б) «єдине вікно».

При встановленні процедури надання адміністративної послуги необхідно орієнтуватися на кінцевий результат та не допускати «подрібнення» адміністративної послуги. Із таким підходом пов'язана реалізація ідеї «універсамів послуг» [1], що дозволяє:

по-перше, особі в одному місці отримати всі або найбільш поширені адміністративні послуги, які надаються на певному адміністративно-територіальному рівні;

по-друге, вести прийом громадян протягом усього робочого часу;

по-третє, організувати оплату послуг на місці тощо.

Для цього на першому етапі необхідно заохочувати співпрацю органів

місцевого самоврядування із місцевими органами виконавчої влади.

Дотримання згаданих принципів матиме наслідком адміністративну процедуру, за якої приватній особі достатньо буде подати заяву та при потребі необхідний мінімум документів, а збір довідок, погоджень тощо має здійснюватися всередині публічної адміністрації, а не покладатися на приватну особу.

Крім цього, запровадження належних процедур надання публічних послуг зможе запобігти найбільш типовим порушенням у цій сфері, до яких слід віднести:

1. вимагання документів, не передбачених законодавством;
2. необґрунтоване вимагання нотаріально посвідчених копій документів;
3. порушення строків надання окремих видів послуг.

Усі ці дії необґрунтовано створюють додаткові клопоти для приватних осіб, а також значно посилюють ризик виникнення корупції.

До інших недоліків можна також віднести:

1. наявність необґрунтованих видів публічних послуг;
2. «подрібнення» публічних послуг на окремі платні послуги;
3. перекладання обов'язків адміністративних органів щодо збирання довідок, візування, погоджень тощо на приватних осіб;
4. необґрунтовано високі розміри плати за окремі види послуг;
5. обмеженість днів та годин прийому громадян;
6. проблеми доступу до інформації, необхідної для отримання адміністративних послуг;
7. необґрунтовано великі терміни для надання окремих послуг;
8. суперечливе правове регулювання та неналежне регулювання процедурних питань;
9. фактичне зобов'язання приватних осіб отримувати супутні платні послуги, сплачувати «добровільні» внески.

До таких недоліків призводить *суперечливість правового регулювання*. І якщо на рівні централізованого регулювання ще можна розібратися в ієрархії правових джерел, то на рівні локального регулювання ситуація особливо складна. Місцева влада часто приймає нові акти, не скасовуючи попередніх. При цьому відсутні можливості систематизованого доступу до більшості нормативних документів в органах місцевого самоврядування. Таким чином, все більшої актуальності набуває забезпечення вільного доступу громадян до правових актів органів місцевого самоврядування.

Неприпустимими слід визнати випадки, коли прийняте органом місцевого самоврядування рішення не надається не тільки громадськості, а навіть заінтересованим особам. Це обґрунтовано породжує підозри у корупції [2, с. 55].

Отже, для спрощення надання публічних послуг з метою запобігання корупції в органах місцевого самоврядування у сфері слід: запровадити

цілісну адміністративну процедуру на засадах «єдиного вікна»; створити «універсами» публічних послуг на локальному рівні.

1. Центри надання публічних послуг: створення та організація діяльності: Практичний посібник. За заг. ред. Тимощука В.П. К., 2010. 440 с.

2. Банчук О. Запобігання і протидія корупції в органах місцевого самоврядування. Практичний посібник. Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні РЕ5РВО». К. : ТОВ «Софія-А». 2012. 88 с.

Віталій Грибан

доктор біологічних наук, професор,
Заслужений працівник
народної освіти України
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

**РОЛЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ
У ФОРМУВАННІ ФІЗИЧНИХ ТА ПСИХОЛОГІЧНИХ
ЯКОСТЕЙ МОЛОДОЇ ЛЮДИНИ**

Фізична культура – це самостійна і особлива галузь загальної культури, яка спрямована, головним чином, на зміцнення здоров'я людини, продовження її творчої активності та життя, а також на зростання і вдосконалення її всебічного і гармонійного розвитку та використання набутих якостей в суспільній, трудовій та інших видах діяльності. У Законі України «Про фізичну культуру і спорт» (ст. 1) сказано, що «фізична культура – складова частина загальної культури суспільства, яка спрямована на зміцнення здоров'я, розвиток фізичних, морально-вольових та інтелектуальних здібностей людини з метою гармонійного формування її особистості».

Головними чинниками всебічного розвитку, перш за все, є розвиток усіх видів діяльності людини та вміння використовувати їх у повсякденному житті. Ступінь їх прояву визначається багатьма чинниками, головними з яких є прояв різноманітності змісту, форм, методів і засобів діяльності людини та їх оптимальне поєднання.

У своїй основі фізична культура, як і кожна з видів культури, має духовну і матеріальну форми вираження, її духовна сторона проявляється у зростанні загального інтелекту людини, у зміні її психоемоційного стану, розумових здібностей, у надбанні науково-теоретичних знань з галузі фізичної культури та спорту, інших гуманітарних та біологічних наук (психології, педагогіки, соціальної психології, анатомії, фізіології, гігієни, біомеханіки) та їх раціональне використання в повсякденному житті.